

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
CHASING FIRE

Copyright © 2011 by Nora Roberts
Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00545-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Nora Roberts

PLES PO VATRI

Preveo Vladan Stojanović

Beograd, 2013.

*Brusu,
Zato što me voli
uprkos tome što me razume*

Prvi udar

Brzo se zapale, ali i ohlade.

Vilijam Šekspir

1

Avion s padobrancima borio se da usred raskršća vetrova iznad Biterruta pronađe pogodnu vazдушnu struju. Požar je proždirao šumu. Dizao je gnevne pesnice kroz tornjeve dima, kao da pokušava da zada smrtonosni udarac krhkoj letelici.

Rouana Trip se naginjala u sedištu da bi bolje videla spektakularnu predstavu rasrdene majke prirode. Za nekoliko minuta zaigraće u njoj, okružena mahnitim kulisama nepodnošljive jare, razigranih plamenova i zagušljivog dima. Vojevaće ašovom i testerom, srčanošću i mudrošću. Nije nameravala da izgubi taj rat.

Stomak joj je poskakivao u skladu s kretanjem letelice. Znala je kako da zanemari neprijatni osećaj. Letela je čitavog života. Od osamnaestog rođendana borila se protiv podivljale vatrene stihije. Odonda je prošlo osam godina. Poslednje četiri skakala je u vatru.

Proteгла je duge noge najviše što je mogla u tesnom avionu i protresla ramenima ispod teškog ranca da bi se razmrdala.

I njen partner u skoku posmatrao je plamene jezike. Nervozno je dobio prstima po butinama. „Izgleda gadno.“

„Mi smo gadniji.“

Počastio ju je brzim, širokim osmehom. „Isprašićemo ga.“

Osećala je kako mu nervi igraju pod kožom.

Bližio se kraj prve sezone Džima Brejnera. Procenila je da mu je neophodno ohrabrenje pre skoka. Ljudi su različiti. Nekima je potrebno ohrabrenje, dok drugi dremaju na klupama, spremajući se za velike napore koji im predstoje.

Skočiće prva u prvoj turi. Džim će skočiti za njom. Ohrabriće ga ako mu je neophodno.

„Budi siguran da ćemo ga isprašiti. Ovo je prvi koji ćemo napasti posle nedelju dana.“ Munula ga je laktom. „Zar nisi rekao da je sezona gotova?“

Lupkao je prstima po samo njemu znanom, unutrašnjem ritmu. „Grešiš, nisam to bio ja već Met.“ Sa širokim osmehom je pripisao tvrdnju bratu.

„Takva prepucavanja mogu se očekivati od dva seljaka iz Nebraske. Sutra uveče imaš sudar s nekom zgodnom ribom?“

„Ja imam sudare samo sa zgodnim ribama.“

Nije se zalud razmetao. Odvajao je cure kao pastrmke iz potoka kad god bi jedinica noću zaglavila u gradu. Nije zaboravila da je počeo da joj se nabacuje dve sekunde po dolasku u bazu. Dobro je podneo njeno odbijanje. Ona je samo primenila pravilo *ne izlazim s kolegama*.

To pravilo je, u njegovom slučaju, bilo na ozbiljnom iskušenju. Imao je pošteno, nevino lice, blistav pogled i širok osmeh. Bio bi dobar partner za zabavu, za plitko pražnjenje požude. Ne bi odgovarao za nešto ozbiljnije, čak i kad bi tragala za tim. Oni jesu bili vršnjaci, ali je on bio premlad, presladak i previše naivan ispod tankog, još nesagorelog sloja neiskustva.

„Koja cura će otići u postelju tužna i usamljena ako te zadrži ovaj ples sa zmajem?“, pitala ga je.

„Lusil.“

„Ona mala, kikitava?“

Neprestano je dobio prstima po kolenu. „Kikotanje joj nije jedini kvalitet.“

„Neviđena si džukela, Romeo!“

Zabacio je glavu i nekoliko puta oštro zalajao. Uspeo je da je nasmeje.

„Vodi računa da Doli ne sazna da zavijaš gde stigneš“, napomenula je. Znala je – svi su znali – da čitave sezone tuca kuvaricu iz baze.

„Znam kako se izlazi na kraj s njom.“ Još brže je dobio prstima. „Obuzdaću ja nju.“

Bilo joj je jasno da mu nešto sreću kvari. Evo još jedne potvrde da nije pametno petljati se s kolegama i koleginicama.

Ponovo ga je čušnula laktom. Nervozni prsti su je brinuli. „Je li s tobom sve u redu, bitango jedna?“

Nakratko je osmotrio bledoplavim očima. Kolena su mu igrala pod nervoznim prstima. „Nema problema. Sve će biti kako treba, kao što je uvek i bilo.“

Ples po vatri

Stisnula ga je za ruku da bi mu pomogla da se smiri. „Usredsredi se na posao, Džime.“

„Eno ga, odmah ispod nas. Gledaj kako vitla repom“, rekao je. „Neće biti tako drčan kad ga Zuliji opkole. Ugasićemo ga. Sutra uveče ću se maziti s Lusil.“

Ne bih se kladila, pomislila je Rouana. Koliko je mogla da vidi iz vazduha, ubijanje ove ognjene beštije potrajaće najmanje dva tegobna, znojava dana.

I to ako sve bude išlo kako treba.

Posegla je za šlemom i klimnula osmatraču. „Spremi se. Budi hladan i pribran, džiberu.“

„Hladan sam kao led.“

Kartaroš – dobio je taj nadimak zato što nigde nije išao bez špila karata – vrludao je između deset padobranaca i opreme ka zadnjem delu aviona. Prikačio se uprtačem za konopac za skakanje.

Rouana je prigrllila rezervni padobran, baš kad im je Kartaroš poručio da ih provere. Žilavi veteran je naglim pokretom ruke otvorio vrata. Zapahnuo ih je vetar pun dima i oštrog mirisa goriva. Kad je posegnuo za prvim svežnjem traka, Rouana je namestila šlem preko kratke, plave kose. Vezala ga je i namestila masku za lice.

Gledala je kako duge trake igraju šareni ples na dimom pomućenom nebu. Uvijale su se u vazдушnim strujama. Spiralno su ponirale ka jugozapadu. Okretale su se, dizale i poskakivale dok nisu stigle do drveća.

Kartaroš je povikao u mikrofon: „Desno!“ Pilot je okrenuo avion.

Poleteo je i drugi svežanj traka. Vrtele su se kao dečje igračke. Uplitale su se i razdvajale pre no što su završile na krošnjama drveća i na doskočištu.

„Vetar duva preko potoka, ka drveću i preko doskočišta“, rekla je Džimu.

Osmatrač i pilot dogovarali su poslednja prilagođavanja. Treći svežanj traka poleteo je vazдушnim strujama.

„Baš šiba!“

„Vidim!“ Džim je prešao nadlanicom preko usta i navukao šlem i masku.

„Podigni ga na hiljadu“, povikao je Kartaroš.

Skočiće s te visine. Rouana je zauzela položaj kao prvi skakač, u prvoj turi. „Oko stotinak metara zanošenja“, povikala je Džimu. Ponovila je ono što je Kartaroš rekao pilotu. „Ali baš grize. Pazi da te ne ponese vetar.“

„Zaboravljaš da mi ovo nije prva zabava.“

Videla je da se ceri iza rešetkaste maske. Bio je to samouveren, čak bodar smešak. Brinuo ju je jedva primetan sev u njegovim očima. Htela je da nastavi, kad je Kartaroš povikao sa svog mesta s desne strane vrata: „Da li ste spremni?“

„Jesmo“, odgovorila mu je.

„Priveži se.“

Postupila je po naređenju.

„Pridi vratima!“

Sela je i izbacila noge u vazdušne struje koje je slao avionski propeler. Nagnula se unazad. Vatra je pulsirala u crvenim i zlatnim nijansama ispod nje.

Nije bilo ničeg izuzev tog trenutka, ničeg izuzev vetra, vatre i navale uzbuđenja i straha, koji bi se uvek javili u poslednji čas.

„Da li si videla trake?“

„Jesam.“

„Da li vidiš doskočište?“

Klimnula je. Zamislila je kako sledi šarene trake do cilja.

Kartaroš joj je ponovio ono što je rekla Džimu, gotovo istim rečima. Ponovo je klimnula, očiju uprtih ka horizontu. Smirila je dah. Zamišljala je kako leti, pada i brodi nebesima u pravcu doskočišta.

Prošla je kroz četvorostruku proceduru provere dok je avion obilazio krug.

Kartaroš je uvukao glavu u vazduhoplov. „Spremi se.“

Smiri se, spremi se, čula je očeov glas. Uхватила se za vrata i duboko udahnula.

Kad je osmatrač lupnuo po ramenu, stropoštala se u nebo.

Ništa nije moglo da se meri s tim trenutkom ludila, bacanja u prazninu. Brojala je u sebi automatski, kao da diše. Okrenula se ka zadimljenom nebu da bi osmotrila avion. Videla je kako Džim skače za njom.

Ponovo se okrenula. Borila se s vetrom koji je vukao za noge. Kupola se uz trzaj otvorila. Pogledom je potražila Džima. Laknulo joj je kad je videla kako se kupola njegovog padobrana širi po praznom nebu. Stiskala je konopce za upravljanje u džepu jezive tišine, sve dalje od urlika avionskih motora iznad glasne vatre.

Vetar se uporno trudio da je odvuče na sever. Ona je jednako uporno nastojala da ostane na isplaniranom kursu. Posmatrala je tlo dok se borila s oštrim vetrom, koji je zatezao viseće konopce ispod kupole kao da hoće da je okrene.

Ples po vatri

Turbulencija je zahvatila trake i snažno je šamarala usred jare koja se dizala sa usijanog tla. Ako vetar odnese pobjedu, promašiće doskočište i uleteti u opasne guste krošnje. Ako je ponese ka zapadu, završiće u plamenu.

Snažno je potezala konopce za upravljanje. Okrenula se na vreme da vidi kako vetar zahvata i vrti Džima.

„Vuci udesno! Vuci udesno!“

Na njen užas, vukao je ulevo.

„Vuci udesno, proklet bio!“

Pokušavala je da se okrene u njegovom pravcu. Više nije osećala zadovoljstvo zbog gotovo savršenog spuštanja. Ono je ustuknulo pred čistim užasom. Džim je bespomoćno leteo ka zapadu.

Doskočila je na ciljanu čistinu. Zakotrljala se po tlu. Ustala je i otkačila padobran. Čula ga je kad se uspravila sred plamteće stihije.

Čula je stravični krik svog partnera.

Vrisak ju je pratio i kad se naglo uspravila u postelji. Odjekivao joj je u glavi, dok je drhtala u tami.

Prestani, prestani, prestani! – naredila je sebi. Zarila je glavu među podignuta kolena i ostala tako dok nije povratila dah.

Nema svrhe, pomislila je. Zalud ponovno proživljava taj užas, pretresa najsitnije detalje i sve slojeve tragedije. Vreme je da prestane da se pita da li je mogla da postupi drugačije.

Pitala se zašto je nije sledio do ciljnog mesta. Zašto je potegao pogrešan konopac. Zato što je, *dođavola*, potegao pogrešan konopac.

Odleto je pravo na visoko drveće, zahvaćeno smrtonosnim plamenom.

Odonda je prošlo mnogo meseci. Imala je čitavu zimu da izađe na kraj sa strašnom uspomenom. Mislila je da joj je to pošlo za rukom.

Povratak u bazu je nesumnjivo oživeo sećanje na stravičan događaj. Prešla je rukama preko lica i kose, koju je pre neki dan vidno skratila.

Sezona požara samo što nije počela. Vežbe će početi za nekoliko časova. Vapila je za snom, za još jednim satom okrepjujućeg sna pre ustajanja i pet kilometara trčanja.

Bila je prokleta dobar spavač. Mogla je da zaspi bilo gde i bilo kad. Dre-muckala je u sigurnoj zoni usred požara ili u avionu. Naučila je da jede i spava, kad god joj se ukaže prilika.

Kad je ponovo zatvorila oči, našla se u avionu, zagledana u Džimov osmeh.

Ustala je iz postelje, da bi se otresla neugodne uspomene. Istuširaće se, progutati dobru dozu kofeina i kalorija pre no što se zagreje za trening.

Kolege skakači nisu mogle da se načude što ne pije kafu, izuzev ako nema izbora. Tada ju je pila hladnu i slatku. Obukla se i uzela koka-kolu i čokoladicu. Izašla je pod još crno nebo, na svež prolećni vazduh zapadne Montane.

Zvezde su treperile na beskrajnim nebesima, kao plamen sveća na poventarcu. Uronila je u tamu i tišinu. Nalazila je izvesnu utehu u njima. Baza će se za jedan sat probuditi. Testosteron će ispuniti atmosferu.

Osećala se prijatnije u muškom društvu. Volela je da razgovara i da provodi vreme s njima. Nije joj smetalo što je u manjini. Najviše je cenila svoj mir. Trenuci samoće su u sezoni bili veoma retki i dragoceni. Bili su najbolja stvar posle dobrog spavanja pre dana ispunjenog pritiskom i stresom.

Mogla je da kaže sebi da se ne brine zbog trčanja, da se podseti da je zimus dovoljno vežbala i da je u dobroj formi, ali sve to ne bi imalo nikakvog značaja.

Svašta je moglo da se desi. Uganuti članak, gubitak pažnje, pogrešna procena, grč koji parališe ili manjak sreće. Drugima se to stalno događalo. Ponekad bi se izvukli, a ponekad ne.

Negativni stav joj neće pomoći. Navalila je na čokoladicu. Unosila je kofein u sebe i gledala prve nagoveštaje zore na iskrzanim, snegom pokrivenim planinskim vrhovima.

Nekoliko minuta kasnije ušla je u gimnastičku salu. Samoći je došao kraj.

„Hej, Trigeru.“ Klimnula je čoveku koji je radio trbušnjake na prostirci. „Šta si čuo?“

„Znam da smo svi sto posto blesavi. Šta ja, dođavola, ovde radim, Ro? Nabio sam jebene četrdeset tri godine u dupe.“

Odvila je prostirku i počela sa zagrevanjem. „Kad ne bih bio lud i kad ne bih bio ovde, imao bih jebene četrdeset tri godine na nekom drugom mestu.“

Triger Galč je sa svoja dva metra visine zamalo prelazio visinsku normu. Imao je vitko, žilavo telo i zapadnoteksaski naglasak. Obožavao je kaubojske čizme.

Dahtao je, izvodeći seriju brzih, ritmičkih trbušnjaka. „Mogao bih da ležim na plaži na Vaikikiju.“

„Mogao bi i da prodaješ nekretnine u Amarilu.“

„Mogao bih.“ Obrisao je lice i podigao prst. „Ali posle petnaest godina rmbanja od devet do pet povukao bih se na jebenu plažu na Vaikikiju.“

„Čula sam da na Vaikikiju ima naroda ko pleve.“

„I ja sam. To mi se nimalo ne dopada.“ Seo je. Bio je zgodan. Imao je smeđu kosu prošaranu sedim i ožiljak od operacije meniskusa na levom kolenu. Nasmejao se kad je legla poleđuške. Podigla je desnu nogu ka nosu. „Dobro izgledaš, Ro. Kako si uspeła da se ne ugojiš u godišnjem dobu za tovljenje?“

„Bila sam veoma zauzeta.“ Istegla je levu nogu. „Jedva sam čekala da se vratim na posao i odmorim dušu.“

Nasmejao se. „Kako ti je čale?“

„Zdrav ko dren.“ Sela je i savila u struku vretenasto telo puno zavodljivih oblina. „Malo mu je teško u ovo doba godine.“ Sklopila je ledenoplave oči i povukla gipka stopala ka temenu. „Nedostaje mu početak sezone i okupljanje posle zimske pauze. Posao mu, na svu sreću, ne dozvoljava da tuguje.“

„Ne volimo samo mi da đipamo iz aviona.“

„Ljudi daju dobre pare za to. Prošle nedelje mi se posrećilo.“ Raširila je noge u široko slovo V. Uхватила se za nožne prste pre no što se nagnula napred. „Jedan par je skokom proslavio petnaestogodišnjicu braka. Dobila sam i bocu francuskog šampanjca kao napojnicu.“

Triger je sedeo na svom mestu. Gledao je kako ustaje, da izvede prvi pozdrav suncu. „Da li još držiš te hipi časove?“

Kliznula je iz pozicije gornjeg psa u položaj donjeg. Okrenula se i sažaljivo odmerila kolegu. „To je joga, starkeljo. I da, još radim kao trener. Taj posao mi delotvorno skida salo s guzice. Kako stoje stvari s tobom?“

„Ja sam ga vredno nagomilavao da bih imao šta da sagorevam kad počne pravi posao.“

„Usedećemo se na guzicama ako ova sezona bude loša kao prošla. Da li si video Kartaroša? Izgleda da zimus nije gledao koliko jede.“

„Ima novu žensku.“

„Nemoj da sereš.“ Opustila se, uhvatila ritam i snažnije uključila pluća.

„Sreo je u oktobru na odeljenju smrznutih proizvoda u samoposluzi. Za Novu godinu se već uselio kod nje. Učiteljica. Ima i dvoje dece.“

„Učiteljica s decom? U vezi s Kartarošem?“ Odmahnula je glavom. „Mora da se zaljubio.“

„Nešto mu se desilo. Svima priča kako krajem jula dolazi ovamo s decom. Verovatno da tu provede ostatak leta.“

„To zaista zvuči ozbiljno.“ Promenila je položaj. Nije ispuštala Trigera iz vida. „Mora da je nešto naročito. Dobro je što će imati priliku da vidi kako će podneti sezonu. Jedno je biti partnerka skakača u vatru zimi, a nešto sasvim drugo biti s njim leti. Porodice se lome kao ljuske od jajeta“, dodala je. Smesta se pokajala kad je Met Brejner ušao u gimnastičku salu.

Nije ga videla od Džimove sahrane. Nije znala da li će se vratiti, iako je nekoliko puta razgovarala s njegovom majkom.

Izgleda starije i istrošenije oko očiju i ustiju, pomislila je. Strašno je podsećao na pokojnog brata, s gustom, ispranoplavom kosom i bledoplavim očima. Pogledom je prešao preko Trigera i stigao do nje. Pitala se koliko ga je osmeh koštao.

„Kako ide?“

„Prilično dobro.“ Uspravila se i obrisala dlanove o šorts. „Zagrevam se pre testa fizičke spremnosti.“

„Mislim da ću krenuti tvojim stopama. A opet, možda je bolje da odem u grad i maznem dvostruku porciju palačinki.“

„Poješćemo ih posle trčanja.“ Triger mu je prišao i pružio ruku. „Lepo je videti te, nadničaru.“

„I meni je drago što te vidim.“

„Idem po kafu. Uskoro će nas uzjahati.“

Kad je Triger izašao, Met joj je prišao. Podigao je i spustio teg od deset kilograma. „Znam da će biti neobično, bar izvesno vreme. Ko god da me vidi pomisli na...“

„Niko neće zaboraviti ono što mu se desilo. Drago mi je što si se vratio.“

„Ne znam da li sam se vratio, ali nisam mogao da započnem neki drugi posao. Bilo kako bilo, hteo sam da ti se zahvalim što si zvala mamu kad joj je to bilo najneophodnije. Razgovori s tobom su joj mnogo značili.“

„Želela bih... Pa, kad bi želje bile konji, mogla bih da organizujem rodeo. Drago mi je da si se vratio. Videćemo se kod kombija.“

Razumela je Metovo raspoloženje. Ništa drugo nije mogla da učini za njega. Svi muškarci i četiri žene u jedinici osećali su isto što i ona. Nagurali su se u kombije koji će ih odvesti do starta trke za njima tako draga radna mesta. Zavalila se u sedištu kako bi se rešila napetosti.

Pale su brojne uvrede na račun zimskih kilograma i masnih guzica. Sklopila je oči. Pokušala je da otupi oštricu nervoze koja se krila iza dobronamernog peckanja koje su skakači razmenjivali, pozdravljajući se po sle zimske pauze.

Ples po vatri

Dženis Petri, jedna od četiri žene u jedinici, sela je kraj nje. Dobila je nadimak Vila, zahvaljujući vitkom, žilavom telu. Izgledala je kao energična predvodnica navijačica prćasta nosa.

Namazala je nokte svetloružičastim lakom i svezala sjajnu smeđu kosu u rep trakom s leptirima.

Bila je slatka kao med. Često se kikotala. Mogla je da klopata četrnaest sati bez odmora.

„Da li si spremna za zabavu?“

„Ko zapeta puška. Zašto si se našminkala pre probe fizičke spremnosti?“

Zatreptala je dugim trepavicama. „Da bi ovi sirotani imali na čemu da pare oči kad se zateturaju preko ciljne linije. Sigurna sam da ću stići pre svih.“

„Prokleta si brza!“

„Sitna sam, ali sam gadna. Da li si pogledala novajlije?“

„Nisam.“

„Ima šest kandidatkinja. Možda ćemo skupiti dovoljno žena za književni klub.“

Nasmejala se. „Posle kog ćemo prodavati peciva.“

„Prodavaćemo kolače. Kolači su mi slabost. Ova zemlja je tako lepa.“ Dženis se blago nagnula da bi razgledala okolinu. „Uvek mi nedostaje kad odem. Zašto li živim u gradu i vidam bogatunima teniske laktove?“

Muklo je uzdahnula. „U julu se pitam kog đavola radim ovde, izmoždena, neispavana, izgrebana i izubijana, kad mogu da pauzu za ručak provedem u bazenu.“

„Dug je put od Mizule do San Dijega.“

„Jebeno si u pravu. Živiš ovde pa ne zaboravljaš na privlačnu moć ovog mesta. Za većinu je početak sezone povratak svom domu. Tako se osećaju do kraja sezone, kad se vrate kući, gde se osećaju kao kod kuće. Takvi paradoksi nagrízaju um.“

Zakolutala je očima kad se kombi zaustavio. „A sad sve iz početka.“

Rouana je izašla iz kombija i duboko udahnula. Vazduh je mirisao lepo, sveže i novo. Poručivao je da prolećna trava, divlje cveće i mirisni povetarci nisu daleko. Posmatrala je zastavice kraj staze dok je Majkl Mali Medved, zapovednik baze, recitovao tražene rezultate.

Duga crna kika spuštala mu se niz jarkocrvenu jaknu. Rouana je znala da u džepu drži kutijicu ljutih bombonica, zamenu za cigare koje je zimus ostavio.

Mali Medved i njegova porodica živeli su nadomak baze. Njegova žena radila je u kompaniji svog oca.

Svi su znali šta se od njih traži. Morali su da pretrče stazu za 22 minuta i 30 sekundi ili da se vrate kući. Ko ne uspe danas, može da pokuša za nedelju dana. Ako opet omane? Može da traži novi letnji posao.

Zagrevala se. Protezala je tetive, kvadricepse, listove.

„Mrzim ovo sranje!“

„Izguraćeš.“ Ćušnula ga je laktom u trbuh. „Misli na masnu picu koja te čeka na cilju.“

„Poljubiš me u dupe!“

„Zar ne vidiš koliko je? Dugo ću ga ljubiti.“

Prikrivao je smeh dok su se postrojavali.

Pokušala je da se smiri. Mir je prožimao njen um i telo dok se Mali Medved vraćao ka kombiju. Kad je vozilo krenulo, krenuo je i stroj. Uključila je štopericu na satu. Poznavala je sve trkače. Radila je, znojila se i rizikovala život s njima. Svima je, bez izuzetka, želela srećnu i uspešnu trku.

U sledeća dvadeset dva i po minuta svako će se boriti i oslanjati samo na sebe.

Sagnula je glavu i potrčala. Bila je svesna da trči da bi se izborila za pravo da radi posao koji je u najvećoj meri ispunjavao njen život. Probijala se kroz gužvu. Glasno je hrabrila ili ružila kolege, da bi im pomogla da savladaju ovo iskušenje. Zнала je da će noge boleti, pluća goreti, a stomaci negodovati. Nekima će prolećna obuka pomoći, dok će drugima samo zagorčati život.

Sad neće misliti o tome. Usredsredila se na oznake na stazi. Pogledala je u štopericu na kilometar i po od starta. Prošlo je četiri minuta i dvanaest sekundi.

Kilometar po kilometar, govorila je sebi i održavala najpogodniju brzinu. Nije reagovala ni kad je Dženis obišla u žustrom ritmu. Bol se zamećao u prstima. Penjao se od njih do članaka. Puzao je uz listove. Topli znoj joj se slivao niz leđa i grudi, preko galopirajućeg srca.

Mogla je da uspori. Imala je dobro prolazno vreme, ali ju je strah od mogućih posrnuća, uganuća i udara groma gonio napred.

Ne popuštaj.

Kad je prešla treći kilometar, zaboravila je na znoj i bol. Neprijatni signali su otupeli. Pretrčala je još jedan kilometar. Obilazila je neke skakače. Drugi su nju obilazili dok joj je puls tutnjao u ušima. Usmerila je pogled

Ples po vatri

ka horizontu, kao pre skoka. Poslednji kilometar pretrčala je na krilima ljubavi prema zemlji i nebu.

Protrčala je pored poslednje oznake. Čula je kako Mali Medved izvikuje njeno ime i vreme: *Trip: 15.20!* Pretrčala je još dvadesetak metara pre no što je ubedila noge da mogu da se zaustave.

Presamitila se u struku pokušavajući da povрати dah. Došlo joj je da zaplače, kao i uvek posle testa fizičke spremnosti. Ne od napora. Na ovom poslu se, kao i svi ostali, suočavala sa mnogo težim i gorim probama. Stres koji je uporno sezao za njenim umom konačno se povukao.

I dalje će raditi ono što voli.

Sišla je sa staze. Slušala je kako zapovednik baze izgovara druga imena i vremena. Dala je petaka Trigeru kad je pretrčao peti kilometar.

Svi su posle trke stajali pored cilja. Jedinica se nanovo obrazovala. Želeli su da svi uspeju, da svi stignu na vreme. Pogledala je na sat. Rok se primicao. Još četvoro skakača nije prešlo ciljnu liniju.

Kartaroš, Met, Mlado Drvo, koji je pre mesec dana proslavio – bolje reći prežalio – pedeset četvrti rođendan, i Gibons, koji je zbog slabih kolena hramao do kraja trke.

Zadihani Kartaroš prošao je kroz cilj tri sekunde pre isteka roka. Mlado Drvo je bio na korak iza njega. Gibonsovo lice bilo je znojem oblivena studija bola i odlučnosti. Ali Met? Rouani se činilo da se jedva kreće.

Susreli su im se pogledi. Ona je stisla šake u pesnice. Zamišljala je kako njega i Gibonsa vuče poslednjih nekoliko metara dok su sekunde neumitno isticale. Mogla se zakleti da je videla kako se svetlost pojavljuje i kako Met poseže za njom.

Prešao je ciljnu liniju posle 22 minuta i 28 sekundi. Gibons se zateturao preko nje, pola sekunde posle njega.

Usklik se digao u nebesa iz svih grla. Skakači su slavili još jedan trijumfalni početak sezone.

„Vas dvojica ste verovatno hteli da trku učinite uzbudljivijom“, prokomentarisao je Mali Medved i spustio beležnicu. „Dobro došli! Odmorite jedan minut pa idemo da se našljokamo.“

„Hej, Ro!“ Okrenula se ka Kartarošu, baš kad se sagnuo i spustio pantalone. „Uživaj!“

Nema šta, počelo je.

2

Guliver Kari ispuzao je iz vreće za spavanje. Sakupljao je i obrađivao signale iz različitih delova tela. Sve ga je bolelo, što je značilo da je sve u redu.

Namirisao je sneg. Bacio je pogled napolje iz šatora i video da je preko noći napadalo nekoliko centimetara. Dahom je pravio oblačice dok je navlačio pantalone. Zbog brojnih višeslojnih žuljeva, oblačenje je bilo... zanimljivo iskustvo.

Umeo je da ceni i takvo iskustvo.

Juče je, s još dvadeset pet regruta, četrnaest sati kopao protivpožarnu liniju. Posle tog sitnog poduhvata, marširao je pet kilometara s četrdeset kilograma teškim rancem na leđima.

Obarali su drveće ručnim testerama. Marširali su, kopali, oštrili alatke, kopali, marširali, peli se na orijaške borove i opet kopali.

Ovo je letnji kamp za mazohiste. Zvanično ime ovog jedinstvenog iskustva bilo je *Osnovna obuka za skakače u vatru*. Četvorica regruta su brzo otpala. Dvojica nisu položila početni test fizičke spremnosti. Imao je izvrsnu prednost zbog sedmogodišnjeg službovanja u protivpožarnoj brigadi. Četiri poslednje godine bio je u elitnom odredu.

To ne znači da se osećao sveže kao pupoljak.

Protrljao je lice. Nedelju dana stara brada grebala mu je dlan. Bože, koliko je čeznuo za vrelim tušem, brijanjem i ledenim pivom. Večeras će se, nakon smucanja po Biterrutu, s rancem od pedeset pet kilograma na leđima, počastiti svim tim blagodetima.

Sutra počinje nova faza obuke. Sutra počinje da uči letenje.

Pripadnici elitnog vatrogasnog odreda vežbali su kao manijaci i radili kao robovi, uglavnom na najvećim šumskim požarima. Ali nisu skakali iz